

Club Excursionista de Gràcia

M A I G
J U N Y
2 0 1 1

PASSATGE MULET, 4

08006 BARCELONA

TEL: 93 237 86 59

FAX: 93 237 31 48

"MAI ENRERA"

Publicació degana de la premsa de Gràcia

Creu de Sant Jordi 1992 - Medalla d'Honor de Barcelona 2004

Butlletí social

XXIX Any - 2a. Època, núm. 117

Fundat l'any 1922

Un any més de cicle d'esquí

EDITORIAL

Aquest editorial necessitaria alguna pàgina més per recollir tot el que la nostra entitat voldria transmetre atesos els diferents temes que hem tractat. Un dels temes estrella és la nostra assemblea, durant la qual s'ha exposat cada punt de la nostra evolució i els projectes de futur sense oblidar l'aportació desinteressada i discreta de molts dels nostres socis i sòcies en cadascuna de les seccions que integren el teixit de la nostra entitat. Però millor que anem per parts.

L'assemblea va tractar de l'actual situació positiva tant pel que fa a creixement de massa social com a activitats; es pot dir que totes les seccions han crescut i, encara que alguna solament ha mantingut el seu nivell, la mitjana ha estat molt positiva. Un aspecte del que tindrem que anar treballant es el competitiu. Doncs les institucions van fer una aposta per aquesta visió més mediàtica que no l'excursionisme històric i per tant els recursos aniran evolucionant en funció de resultats i com aquesta competència la tenim també amb la resta de federacions deurem de tenir una capacitat específica per demostrar les veritables possibilitats en aquesta vessant.

En conclusió, l'assemblea ordinària va ser d'allò més tranquil·la, però també s'ha de considerar que és necessari aconseguir més participació social. Pot ser que aquesta tranquil·litat en el creixement retregui les ganes de participar en les decisions assembleàries en detriment del que seria positiu per a tots nosaltres. Així, doncs, tots els apartats i propostes, tant quantitatives com qualitatives, van ser aprovats.

Pel que fa a l'assemblea extraordinària, que tenia com a finalitat aprovar els nous estatuts, aquests van ser aprovats per unanimitat i, recollint la proposta del Consell, es van incorporar les figures del president d'honor i el soci virtual, es va adaptar el mandat de la junta directiva a sis anys i a l'últim es va reconèixer la signatura del secretari general per als pagaments o gestions bancàries.

Vull posar èmfasi en la incorporació de la figura del president d'honor, ja que feia temps que havíem de fer un reconeixement especial a un dels nostres consocis i antic president del Gràcia, en Joan Cervera i Batariu. Ja havíem proposat de nomenar-lo president d'honor i aquesta va ser l'oportunitat de rubricar un sentiment general i fer-lo públic a través de la nova figura reconeguda en els nostres estatuts. Segurament molts voldrien que féssim un resum de la seva aportació al món excursionista, però crec que per a això hauríem de fer un editorial específic, ja que la riquesa de la seva aportació requeriria més espai per fer honor al que es mereix. Tant és així que l'endemà del seu nomenament d'honor de la nostra entitat, la Federació d'Entitats Excursionistes de Catalunya (FEEC) li va atorgar la Medalla d'Or de l'Excursionisme Català. Joan, en nom de la nostra entitat, rep la nostra més efusiva felicitació.

Finalment també vull fer ressaltar que la primera setmana del mes d'abril encetem les IVes Jornades de Prevenció en la Pràctica Esportiva, en les quals els millors especialistes en cada ram ens aportaran les seves experiències per tal de reduir el nombre d'accidents i potenciar la prevenció. La nostra entitat un cop més fa un pas pensant en el futur del nostre excursionisme i també aportant quelcom més a la resta d'esports catalans.

Francesc Sanahuja i Toledano

JUNTA DIRECTIVA

Joan Cervera i Batariu
President d'Honor del
Club Excursionista de
Gràcia
Ensenya d'Or de la FEEC

El passat dijous 31 de març, durant l'assemblea de la nostra entitat, es va acordar per unanimitat reconèixer com a president d'honor del Club Excursionista de Gràcia el nostre estimat consoci Joan Cervera i Batariu. La gran aportació al llarg de la seva vida en els terrenys esportiu i

cultural l'han fet mereixedor d'aquest reconeixement, que també honora la nostra entitat.

Posteriorment, i durant la festa de la Federació d'Entitats Excursionistes de Catalunya (FEEC), el seu ingent treball en pro de l'excursionisme va estar guardonat amb la medalla d'or de l'excursionisme català, i així es confirma que la nostra decisió va ser encertada.

Transcrivim les seves paraules, expressades durant l'entrega de la medalla d'or:

Amics i amigues de la muntanya, vull agrair la Federació d'Entitats Excursionistes de Catalunya per haver-me concedit l'Ensenya d'Or de la nostra Federació. Amb la vostra presència i amistat aporteu aquell caliu tan necessari.

Moltes gràcies, doncs, repeteixo, a la FEEC, i puc assegurar-vos que sento una profunda emoció per tot el que significa aquest guardó... Moltes, moltes gràcies.

Però deixeu-me recular en el temps i anar vers aquell llunyà any 1952, quan es va crear la Comissió Tècnica de Serveis d'Escalada, dintre de la Delegació Catalana de la Federació Espanyola de Montañisme (aquest era el nom que tenia la nostra Federació després de la clausura decretada pel franquisme l'any 1939). Aquest va ser el meu primer contacte federatiu, quan tenia vint-i-cinc anys, a través del GEDE del Club Excursionista de Gràcia. L'any següent vàrem crear l'ENAM (Escola Nacional d'Alta Muntanya), precursora de l'actual ECAM, de la qual vaig ser vocal, instructor i director del IV Curs de Tècnica Alpina. Després vaig ser president dels Grups de Socors en Muntanya i president del Grup Nacional d'Alta Muntanya - Secció Catalana, i també membre del Comitè de Redacció de Vèrtex.

Tot això em va permetre conèixer i tractar assíduament els companys que regien la Delegació Catalana de la FEM, que amb el temps vàrem aconseguir transformar en Federació Catalana de Muntanyisme; més tard vàrem recuperar el nom tradicional de Federació d'Entitats Excursionistes de Catalunya. Aquests companys procedien de l'excursionisme anterior a la Guerra Civil que provocaren forces militars insurgents que havien jurat lleialtat a la República, juntament amb partits polítics de marcada orientació feixista. I tots anaven, sobretot, contra la limitada autonomia de Catalunya. Una guerra que va resultar ser un genocidi lingüístic, cultural, científic, social, econòmic... és a dir, en tots els terrenys en els quals el nostre país s'anava desenvolupant i anava ocupant un espai en el món.

En aquesta dissortada guerra el nostre excursionisme hi va prendre part. Només recordaré que dels tres escaladors que van vencer el Cavall Bernat—Costa, Boix i Balaguer—els dos primers moriren en el camp de batalla, així com el tinent Xandri i tants altres que formaren la lleva del biberó. El capità Balaguer hagué d'exiliar-se. Però, a més, cal no oblidar els eminents excursionistes que es veieren obligats a exiliar-se: Pompeu Fabra, Joan Coromines, Josep M. Batista i Roca, Pau Casals, etc. I que, per tant, deixaren orfes de guiatge les noves generacions d'excursionistes. Aquest treball el realitzaren silenciosament, persistentment i sense claudicacions els pocs que restaren a l'interior de

Catalunya. D'aquests homes i dones rebérem, la generació d'excursionistes que en finalitzar la guerra teníem entre tretze i quinze anys, el missatge que informa l'esperit de l'excursionisme, la fidelitat a la llengua i la catalanitat. Aquesta generació, que algú va batejar com l'excursionisme de la resistència, es va proposar—tal vegada inconscientment la tasca que el poeta Salvador Espriu va definir com salvar els mots. És a dir, salvar el substrat de l'esperit de l'excursionisme català per transferir-lo a les posteriors generacions de practicants del nostre esport-cultura.

I crec que, d'una manera o altra, els meus companys de l'excursionisme de la resistència, que ja no són entre nosaltres, ho varen aconseguir. Jo, que evidentment no sóc el futur—sortosament hi ha molta joventut entre nosaltres, us demano, en nom de tots els que formaren l'excursionisme de la resistència i d'alguns que encara són presents, que treballeu incansablement en la formació de la joventut per aconseguir que l'excursionisme català arribi al cim del seu reconeixement internacional a favor de la nostra nació. Moltes gràcies una vegada més.

Visca Catalunya!

Considerem que per la nostra exvila de Gràcia, el reconeixement d'aquest gracienc de bé ha de ser un orgull un cop més per la ciutadania de Gràcia i la ciutat de Barcelona.

Dolors Lázaro

Adherit a:

Federació d'Entitats Excursionistes de Catalunya
Associació d'entitats Excursionistes del Barcelonès
Grup Alta Muntanya Espanyol

Membre Fundador de la Federació Internacional de Càmping i Caravàning
Representant a Catalunya del Càmping Club de França

EDITOR: Club Excursionista de Gràcia

DIRECTOR: Guillem Martín i Brasó

CORRECCIÓ a càrrec de:

UNIÓ DE FEDERACIONS
ESPORTIVES DE CATALUNYA

IMPRESSIÓ: Litografía Ochoa, S.L.

maig - juny 2011

Federació Catalana d'Espeleologia
Federació Catalana d'Entitats Corals

a/e:cegracia@cegracia.cat
web: http://www.cegracia.cat

Dip. legal: B.9720-1961

Imprès en paper ecològic

JUNTA DIRECTIVA

DUES NOVES SECCIONS

Al'ordre del dia de l'assemblea de la Secció de Muntanya i Esquí celebrada el 14 de desembre passat, hi havia la proposta de vint-i-dos socis de segregrar l'activitat d'esquí per constituir-la com a secció independent tal com havia estat anteriorment. Així mateix, uns altres seixanta-dos socis de la secció van presentar la proposta perquè l'activitat de senderisme es constituís com a secció.

Ambdues propostes van ser aprovades per l'assemblea, on també s'arribà a un acord entre els tres col·lectius per repartir el saldo de caixa. Acordaren que la nova Secció d'Esquí començarà la seva activitat amb dos mil euros provinents de l'excedent de la secció preexistent, i pel que fa a la que s'anomenarà Grup de Senders, aquesta va renunciar a cap quantitat atès que la seva activitat els genera ingressos suficients i ja disposaven d'una tresoreria a part.

Tal com estableixen els estatuts de l'entitat pel que fa al fet que no hi pot haver una activitat que comporti competència entre dues seccions, els representants de les noves seccions proposades van obtenir l'aprovació de la Junta Directiva en la reunió de l'11 de gener. A partir d'aquest moment ja podien començar a actuar, i aquesta va ser la data de refundació pel que fa a Esquí i fundació pel que fa a Senders. Ja només va caldre la preceptiva ratificació estatutària en assemblea general de l'entitat, la qual tingué lloc el dia 31 de març d'enguany.

Encoratgem la participació en aquests nous projectes en bé dels objectius de creixement i implicació social del Gràcia.

Roger Lloses

VISITA DE MEMBRES DEL G.P.RENC

Ens sentim vinculats amb totes les entitats excursionistes, però tal com entenem al nostre Club l'agermanament excursionista, n'hi ha amb les quals tenim una empatia mútua potser més accentuada. Aquest és el cas del Grup Pirinenc Excursionista Nord-català (el G.P.RENC, tal com ells mateixos transcriuen).

El cap de setmana dels passats 26 i 27 de febrer una quinzena dels seus membres es desplaçaren ací a Barcelona des de diverses contrades de la Catalunya Nord (o del nord de Catalunya segons que es prefereixi) per visitar alguns llocs de la nostra ciutat i... vatua, anaren per feina! Optimitzaren ben bé el seu temps!

Escolliren per a la pernoctació l'alberg Mare de Déu de Montserrat, de la Xarxa Nacional d'Albergs de Catalunya, ubicat al districte de Gràcia i punt de trobada amb el primer del seguit de socis nostres que, per relleus, els acompanyarem durant les aprofitades hores de la seva estada. Se'ls donà la benvinguda a la sala just a l'entrada d'aquests palauet. L'alberg és una edificació singular que inclou diferents estils arquitectònics. Es va anomenar Casa Josepa Marsans i Peix, al moment de construir-la, quan el nucli urbà restava llavors força apartat. L'escenari sorprengué els nostres visitants, a més de per l'obra, també pel seu espai, situació dins la ciutat, jardí amb lloc habilitat per als vehicles i bona comunicació amb transport públic.

Obra Social "la Caixa"

Entre els hostes s'hi comptava la nostra consòcia Anna Lon, actualment resident a l'entorn del Canigó, i que amb la seva presència sintetitzava un afany d'aproximació, cada cop més accentuat, entre persones arrelades als territoris d'una banda i l'altra de la frontera bastida contra natura.

A mig matí, conduïts per ella i fent ús dels diversos transports públics sols quan era estrictament necessari per cobrir les expectatives mixtes d'excursionisme i turisme que s'havien proposat, es desplaçaren cap al Centre d'Interpretació de Collserola, Vila Joana, font de la Budallera, amb parada i dinar de motxilla, i després davallaren cap al Monestir de Pedralbes. Prengueren de tot una visió conceptual general però densa pel conjunt de tot el vist.

Amb tracció mecànica i curta caminada afegida, arribaren per la tarda a la nostra seu social. Les seves expressions a les cares eren una barreja interessant que reflectia sensacions diverses, mig satisfactòries mig aspectants, que personalment m'atreveixo a anotar.

Es féu un breu repòs i se'ls lliurà obsequis i publicacions nostres. Mostràrem el local i es va fer relat d'alguns aspectes i fets del nostre Club i la seva història. L'ambient era distès i comunicatiu per part de tothom. En aquell moment érem tres els socis que actuàvem d'amfitrions.

Es reprengué la visita focalitzant-la a l'antiga Vila de Gràcia al decurs de les hores restants d'aquella tarda, i en destacarem sols alguns dels diversos punts contemplats.

L'encetàrem amb la Casa Vicens, seguirem cap a Can Trilla, l'antic local de l'Artesà (CAT), Torrent de l'Olla, plaça del Diamant, Cooperativa la Lleiàltat/Teatre Lliure, plaça del Sol i plaça de la Vila de Gràcia. El seu símbol, i alhora també recordatori del desig permanent de la democràcia i les llibertats respectuoses, com és el campanar, al peus del qual hi ha el banc de pedra que ens recorda com es gestà l'esperit que va fer néixer el nostre estimat Club Excursionista... Aquí aturo el relat i afegeixo: ... de Tothom que creu en la Democràcia, les Llibertats Respectuoses i l'Harmonia amb la Natura, i les estima. Marco així, en majúscules, aquest epítet en clau positiva perquè singular per nosaltres va ser l'empremta deixada pels fundadors del Club, al peu d'aquest simbòlic campanar, fa prop de noranta

anys, asseguts en un banc de pedra igual que el que hi ha avui.

La visita va continuar cap a la cruïlla Diagonal - Passeig de Gràcia, la nostra "frontera de fireta" amb Barcelona (en comentar això provocarem somriures). A prop d'allà ja se'ls havia assenyalat la casa on visqué Salvador Espriu, el poeta d'obra vigent i transcendental, i davant de l'edifici que conté una inscripció del fet hi ha el llot de gespa, o sigui els populars "jardinets", que envolten l'estàtua de dues figures femenines que simbolitzen l'encontre entre la mar i la muntanya i lloc on jau la nostra ciutat. Representacions que "es parlen entre elles com si foren potser unes vestals de temple urbà o metròpoli", segons la marca del cisell a la pedra que recull fragments escrits dels bonics versos del també insigne Joan Maragall quan es referí al "Cap i Casal de Catalunya". La placa recordatori del català de tothom, el gracienc Pompeu Fabra, és un encert que tingui el mateix bressol d'herba del conjunt i està un xic separada amb discreció i bon criteri.

Per lògica, l'itinerari de tarda acabà a la Pedrera, el sempre sobtant patrimoni arquitectònic.

El merescut sopar va tenir lloc en un local de l'Eixample especialitzat en amanides i acompanyaments per escollir a voluntat de cada u, ben assortit i assequible, per cert. Durant el recorregut d'aquell matí i aquella tarda va ser fàcil comentar detalls i anècdotes, ja que el paisatge contemplat va ser divers i ple de vida. El retorn a l'alberg donà el premi del dormir després d'una jornada que havia començat d'hora i una mica distant pels nostres amics excursionistes.

La jornada del diumenge 27 va tenir una altra dimensió, i és que Barcelona és com un gran llibre multigradual, si s'accepta aquesta denominació, ja que la ciutat sempre rep, acull i es projecta amb faisó tan diversa que permet una infinitat d'itineraris visuals i sensorials.

Els nostres visitants iniciaren la seva ruta escollida a la zona inferior de Montjuïc. Impossible posar-se en la seva personal percepció del que van veure aquell diumenge pel que s'ha escrit al paràgraf anterior. Imaginar algun detall copsat per ells és potser cosa més fàcil, ja que imaginar és una altra cosa.

Situem-nos mentalment en aquell punt on es té la visió de l'entorn firal, les Torres Venecianes, la Font Monumental, el Pavelló Mies van der Rohe, l'amplitud urbanística general, el perfil del MNAC i tot això en un dia d'esplèndid matí de sol com va ser el d'aquell diumenge. Fàcil d'imaginar pels que ho coneixem i lloc adient on portar convidats forasters que vulguin prendre un bany essencial del que "enraonen" suposadament les dues figures femenines dels "jardinetes" de la part final del Passeig de Gràcia.

L'arquitecte i urbanista J. Puig i Cadafalch, un del "homenots" de la nostra Nació, segons expressió manllevada de l'univers d'en Josep Pla, deixà una important empremta a la zona. És el cas de l'antiga fàbrica de filats Casarramona i, ves per on, la casualitat va fer conxorxa per potenciar-ne la passejada. Del mateix arquitecte, es procedia en aquell lluminós matí a la restitució del monument a la voluntat de tot el sentiment i patrimoni inherent a la nostra Nació catalana, amb amplitud i universalitat concretades en les Quatre Columnes bastides el 1919 i de disseny neoclàssic. Enderrocades per la intolerància disfressada de militar el 1928. La incultura corca en totes les èpoques i destrueix més que no pas a l'inrevés, perquè no sap el que és construir amb visió d'abast. No sap, podem escriure, el que pot arribar a significar un campanar amb un banc de pedra als seus peus, que aplega joves honestos amb il·lusió

respectuosa. Aquell dia 27 de febrer l'esperit del nostre poble restituïa, per voluntat expressada per moltes associacions i persones, un graó simbòlic i necessari en la nostra llarga excursió i la nostra progressió col·lectiva.

La casualitat va tenir també fons musical molt sentimental. En aquella hora prèvia a l'arribada de les autoritats per al corresponent acte protocol·lari, la Coral Sant Jordi assajava els cants que posteriorment s'interpretarien i que foren "El cant de la senyera" i "Els segadors". Què devien sentir interiorment els companys nord-catalans en escoltar la famosa coral?

L'exigent caminada proposada va seguir cap a l'Estadi Olímpic, que per sort era obert, i on pogueren igualment contemplar els detalls amb comoditat. Van seguir cap al

castell on fou afusellat criminalment el president Companys, a la memòria del qual al dia d'avui, i vergonyosament, encara no s'ha fet justícia anul·lant la pèrfida i assassina sentència. Hi ha moltes i diverses coses per comentar en el redós del castell, com per exemple que es va fer servir com a referència en el càlcul per establir la unitat del metre com a element universal de mesura al segle XIX. La barreja de tot el que es veia i s'analitzava, que és una característica de l'excursionisme, la imatge de l'entorn i la vista de la ciutat, port, mar i muntanyes des de dalt de Montjuïc, segur que eren un premi.

La davallada cap a la Barcelona atapeïda potser podia fer pensar fàcilment en l'antiga Barcino o en la metròpoli del proper segle. Fer córrer la imaginació és una qualitat exclusiva. Pel que fa a les darreres passes turístiques de la seva estada, van trepitjar la ciutat vella, on a prop de les Rambles, i per decisió ja consensuada per ells, feren un dinar més que merescut.

Des d'aquestes planes, i amb els sentiments que mútuament ens mouen, agraiem la visita d'aquestes quinze persones del Grup Pirinenc Excursionista Nord-català. Gràcies i a reveure!

El grup de socis que vam tenir el plaer d'acompanyar-los en un moment o altre vam ser: Dolors Làzaro, Natàlia Llàcer, Mònica Gasulla, Edu Aguirre i el que signa aquesta petita crònica. Per la seva especial significació de doble vincle amb les dues entitats, volem agrair de manera diferent a l'Anna Lon la seva presència i participació activa en la visita.

Josep Roca

**C L U B S
A M B C O R**

AGENDA

MAIG

30 abril i 1, dissabte i diumenge

Secció de Muntanya

ALTAMUNTANYA-MONTROIG

Coordina: David Garcia

7 i 8, dissabte i diumenge

Secció d'Esquí. Cicle esquiadors de muntanya

Ascensió a les Maladetes - Ribagorza (difícil)

Coordinació: Ferran Bofill

14 i 15, dissabte i diumenge

Secció de Muntanya

MUNTANYA MITJANA-SERRA BUFADORS

Santa Maria de Besora

Coordina: Mònica Gasulla

15, diumenge

SENDERISME

GR 210 - Camí Vora Ter

Voltregà - Roda de Ter (Osona)

Dificultat: 15 km

Coordina: Roger Lloses

19, dijous a les 21:30

Secció de Muntanya,

Cicle Buch i Parera AUDIOVISUAL

21 i 22, dissabte i diumenge

Secció d'Esquí. Cicle esquiadors de muntanya

Pin Long (3192m)

Hautes Pyrénées (difícil)

Coordinació: Pere Farré

26, dimarts, a les 21:00

GEDE. Cicle pel·licules d'escalada Josep Maria Rodés

La Muntanya Perduda (Documental)

Odwrot (Ficció)

28 i 29, dissabte i diumenge

Secció de Muntanya

ALTAMUNTANYA - GRAN TUC DE COLOMERS (2933 m)

Coordina: Laia Casañas

28 i 29, dissabte i diumenge

Secció de Muntanya

MUNTANYA MITJANA - ALT URGELL

D'Oliana a Cambrils pels espais protegits de la Vall d'Ala i la

Mora Comdal - L'Alt Urgell

Coordina: Pili Vendrell

JUNY

4 i 5, dissabte i diumenge

SENDERISME

SERRA DE GUARA a ALQUÉZAR (Osca)

Coordina: Roger Lloses

11 i 12, dissabte i diumenge

Secció de Muntanya

ALTA MUNTANYA-CRABIOLES (3.116 m)

Coordina: Enric Martínez

16, dijous a les 21:30

Secció de Muntanya

AUDIOVISUAL-Cicle Buch i Parera

18, dissabte a les 19:00

Cantaires Muntanyencs

XII Concert de Primavera

Seu del Districte de Gràcia

Plaça de la Vila de Gràcia, 2

19, diumenge

SENDERISME

GR 210 - Camí Vora Ter - Roda de Ter - Pantà de Sau

Dificultat: 16 km

Coordina: Roger Lloses

28, dimarts, a les 21:00

GEDE. Cicle pel·licules d'escalada Josep Maria Rodés

The Man Hwo Own Everest (Documental)

JULIOL

2 i 3, dissabte i diumenge

Secció de Muntanya

MUNTANYA MITJANA - PEDRAFORÇA

Coordina: Mònica Gasulla i Xavi Garcia

2 i 3, dissabte i diumenge

SENDERISME-NÚRIA A CARANÇÀ

Coordina: Eduard Aguirre

5, dimarts a les 21:00

SENDERISME

Sopar de senderistes

21, dijous a les 21:30

Secció de Muntanya

AUDIOVISUAL-Cicle Buch i Parera

INFORMACIÓ ACTUALITZADA DE

LES ACTIVITATS DEL CLUB

PODEU VEURE-LA

A: www.cegracia.cat

CANTAIRES MUNTANYENCS

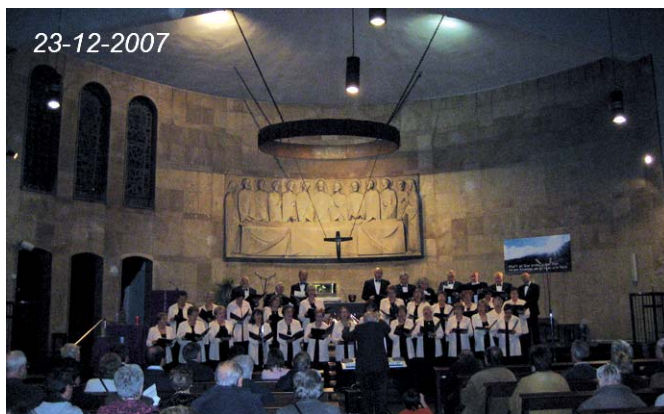
A REVEURE MESTRE VILA!

Amb el Cant dels ocells, interpretat magistralment al violoncel pel mestre Gheorghe Motatu, i seguit per la pregària muntanyenca *Signore delle cime*, que entonaren, amb emoció, la Coral Núria, de la UEC/Gràcia, i Cantaires Muntanyencs, del Club Excursionista de Gràcia, juntament amb companys d'altres corals graciencs, hem acomiadat avui, primer d'abril del 2011, el mestre Josep Vila i Amorós, que durant tants anys va dirigir les dues corals excursionistes.

El mestre Vila ha estat, fins al darrer instant de la seva intensa activitat musical, fidel a la música, als cants i als cantaires. I malgrat el seu precari estat de salut dels últims temps, no va deixar mai de dirigir la primera peça dels

nostres Concerts Nadalencs... excepte l'any passat, quan ja era a la clínica.

El trobarem a faltar, i molt, en aquells concerts de les "seves" corals, quan a ell ja no li era possible guiar-nos, però que sempre hi era present, no sense esforç i sacrifici darrerament. La seva presència omplia un espai que restarà físicament buit, però de ben segur que els cantaires, en fitar el faristol, el recordarem i el veurem igual que quan ens donava el to en iniciar una cançó.

És en aquest record que el mestre Vila seguirà pervivint entre nosaltres, i amb el mateix sentiment que ell experimentava quan dedicà a un amic perdut –que no oblidat- el poema que, amb tant d'encert, els seus familiars inclogueren en el recordatori, i que no resistim la temptació de transcriure aquí:

Adéu, amic!

*T'he vist partir, vers un alt cim
on romandràs llarga jornada,
envers la fita més sublim
has enfilat el nord de cara.
T'he vist petjar ben resolut
sens lleu indici de feblesa
seguint el pas que sempre has dut,
palesant lúcida fermesa.
Has iniciat aquest camí
a una hora massa matinera
comprèn que és aspre de capir
perdre el company i quedar enrere.
Si bé dolgut, no et faig cap retret
de que hakis pres tu l'avançada*

*al fi i al cap teu era el dret
de ser un cop més cap de cordada.
Tu ja n'ets dalt, servant-hi un lloc,
has deixat senda tan marcada,
que si ho vol Déu, no hi serem pocs
i allí tots junts, farem cantada.*

Accepta, benvolguda Carme, esposa incansable del mestre, el condol dels vostres Cantaires Muntanyencs, i vulgues traslladar-lo al teu fill Josep M. -el company de cants que fou durant molt de temps- així com a la teva jove.

Descansi en pau el nostre director enyorat!

Aurora Vila i Guàrdia.

27a TROBADA DE CORALS DE GRÀCIA

Aquesta ja tradicional diada tingué lloc a l'església de Santa Maria de Gràcia, el diumenge 27 de febrer de 2011. S'hi aplegaren vuit corals: Coral Núria, de la UEC/Gràcia; Cantaires Muntanyencs, del Club Excursionista de Gràcia; Coral Veus Clares; Coral Antics Cantaires de l'Orfeó Gracienc; Grup Tramuntana de la Coral Vent del Nord; Coral Baluern; Coral Tídelem i Grup Gregal de la Coral Vent del Nord.

En tant que coral convidada va intervenir la Coral del Col·legi d'Advocats de Barcelona, la qual va iniciar el Concert amb un conjunt de cançons sota el títol **Musicals**, dirigides per Quim Manyós.

Pel que fa referència a les corals graciencs, es varen dividir en dos Tallers de Música. El primer, que fou dedicat a la música del **Romanticisme**, hi van participar les cinc primeres de les corals abans esmentades que, dirigides per Gheorghe Motatu, interpretaren: *El Tell*, de F. Schubert; *Comiat al bosc*, de F. Mendelssohn; *Tot baixant per la drecera*, de F. Glück i *Rosa de bardissa*, de H. Werner. El segon Taller, integrat per les tres restants corals sota la direcció d'Òscar Salvador, tingué com a motiu la música de **Jazz i Gospel**.

Va ser un programa força diversificat i festiu, el qual fou molt ben acollit pel públic assistent. En finalitzar, el conseller de Cultura del Districte de Gràcia, Xavier Barberà, va expressar la seva satisfacció per aquestes trobades musicals que tant diuen a favor de la Vila de Gràcia. Va felicitar l'organització i va encoratjar a no defallir en la tasca de propagar el cant coral arreu.

Com a cloenda de l'acte, els cantaires, juntament amb el públic, varen entonar l'himne nacional de Catalunya *Els Segadors*.

Aurora Vila i Guàrdia

SORTIDA TRIMESTRAL

Fa dies enrere, més ben dit el 13 de març, la secció coral del club, en la seva excursió trimestral, vam anar a visitar dos llocs emblemàtics de Manresa. El primer va ser visitar la part antiga de la ciutat medieval, les restes de les muralles i la Seu, Basílica col·legiata de Santa Maria. Ens van repartir en dos grups, per poder fer més via i més entenedores les explicacions dels guies, -dos personatges molt interessants-. Els seus comentaris i llegendes de la història de la capital del cor de Catalunya, van ser molt interessants.

El punt culminant de la caminada va ser la catedral de la Seu: Basílica gòtica, construïda el segle XIV i XV sota la direcció de Berenguer de Montagut (que també projectà l'església de Santa Maria del Mar a Barcelona). Cal remarcar l'austeritat general de l'edifici, tret característic del gòtic mediterrani i l'excelsa amplada on s'hi

conserven interessants mostres d'art, entre les quals destaca un conjunt de retaules medievals, particularment el de Sant Esperit, d'en Pere Serra, considerat un dels millors exemple de pintura gòtica catalana. La Seu té una trentena de vitralls magnífics i admirables, com el rosetó. Aquest rosetó és un dels més grans de Catalunya, té un diàmetre de 7,38 metres i l'anell central fa dos metres de diàmetre, i a la vegada, és un dels màxims exponents del gòtic català.

Després ens vam dirigir cap a Sant Fruitós de Bages, per endinsar-nos al Món Sant Benet, un lloc recomanable per visitar pel seu interès històric, ja que el seu entorn és un món obert als sentits. Vam reviure més de mil anys d'història en submergir-nos en el monestir medieval i els seus espais monumentals de Sant Benet. Un retorn als orígens de la nostra història on vam experimentar sensacions, estímuls i emocions que ens van traslladar talment en el temps.

Una de les sorpreses va ser a l'hora del dinar, en el Restaurant "La Fonda" (a l'edifici de la Fàbrica) dins del món de Sant Benet. Vam viure una experiència gastronòmica molt satisfactòria, per la seva qualitat de l'alt "standing" a un preu molt assequible.

Va ser una sortida agradable, per la diversitat de matisos, com la companyia de les persones assistents, la part cultural i la gastronòmica que ens permeten recomanar de visitar aquest lloc tan bell i gaudir del seus entorns naturals, per viatjar en el temps i ser una alternativa d'oci i cultura dins d'un entorn natural i que us sorprendrà.

*Del saber, que poca cosa sabem,
hem de fer com l'onada
que quan arriba, acaba,
i en deixar-se, comença*

Jaume Vaqué - Núria Riera

CULTURAL

42a Renovació de la Flama de la Llengua Catalana a Montserrat

Una boira espessa a les fondalades i una boira alta als cims de la muntanya de Montserrat ens van rebre per celebrar la renovació de la Flama. El monestir era, doncs, entre dues boires mentre s'anaven formant dues columnes paral·leles amb dues llargues banderes catalanes, portades pels assistents, gairebé tots excursionistes, fins a l'atri de l'església de Montserrat.

Després de la missa ens vàrem trobar a la sala d'actes del monestir, plena a vessar, on hi va haver parlaments a càrrec de Francesc Muntada, president del Centre Excursionista de Terrassa, que és qui organitzava l'acte enguany, Jordi Merino, president de la Federació d'Entitats Excursionistes de Catalunya, i Vicenç Villatoro, escriptor, periodista i president de l'Institut Ramon Llull.

Tot seguit, es va oferir als assistents un recital de cant coral a càrrec del Cor Montserrat, Amics de les Arts i Joventuts Musicals de Terrassa, dirigits per Joan Casals i Clotet.

MUZTAG

Al'atri es va fer la renovació de la flama i hi parlà el pare abat Josep Maria Soler, que esmentà el dret dels catalans de tenir estat propi per salvar la llengua. Parlaren després el president del Centre Excursionista de Terrassa Francesc Montada i Montserrat Farràs. S'acabà l'acte amb el Cant dels Segadors.

Entre la gran quantitat de banderes catalanes i estelades onejava la bandera occitana.

Dolors Làzaro i Palau

Dictat català a Perpinyà - Març 2011

És tradicional ja el dictat en català que cada any se celebra a Perpinyà. Cal remarcar que hi assisteixen més de tres-centes persones, que volen demostrar que aquesta llengua viu malgrat les interdiccions. Recordem que el 2 d'abril de l'any 1700 l'Edit du Roy de Lluís XIV prohibia el català i en marcava la decadència a la Catalunya Nord. Tres segles

Foto de Jordi Bibià

més tard, la llengua pròpia del país continua viva, tal com ho demostra l'èxit notable d'aquest dictat en català.

L'Institut Font Nova de la Vila de Perpinyà l'organitza amb el suport de la Generalitat de Catalunya (Departament de Política Lingüística), l'Institut d'Estudis Catalans, les edicions Larousse i la col·laboració de la Federació per a la Defensa de la Llengua i Cultura Catalana.

Nosaltres, i en nom del Club, hi assistim des de fa anys. Prèviament visitem sempre el castell dels reis de Mallorca i després ens encaminem cap a la sala del Palau d'Exposicions, on un gran nombre de persones de totes les edats escolten el dictat i s'entesten a cloure'n les tres parts. Aquest té tres diferents graus de dificultat i la seva correcció és anònima. Es premia els millors amb lots de llibres i cada participant rep un diploma de participació.

Dolors Làzaro i Palau

La Revolta de les Quintes de 1870

El govern sorgit de la revolució de 1868 havia promès l'abolició de les quintes, un sistema de reclutament militar injust que permetia que els rics se'n poguessin lliurar a canvi de diners. Les quintes havien estat sempre mal vistes i no acceptades per la majoria de la població, sobretot per les classes més humils de la societat, que era el sector que més difícil tenia evitar el servei militar. L'anunci del sorteig d'una nova quinta a principis d'abril de 1870, va provocar un cert malestar, que va acabar amb avalots i barricades a Barcelona i als diferents pobles del Pla, el dilluns 4 d'Abril.

Un dels pobles on va durar més la revolta va ser la vila de Gràcia, quan un nombrós grup de dones va assaltar el seu Ajuntament i va cremar tots els papers i part del mobiliari.

Aquesta revolta iniciada per les dones, fou ràpidament secundada per una part dels homes, que aixecaren barricades en les diferents entrades de la vila.

La campana de la torre tocava a sometent sense parar i finalment, el dissabte 9 d'abril, l'exèrcit entrava a Gràcia.

Organitzat pels Trabucaires de Gràcia i amb la col·laboració i assessorament del Taller d'Història de Gràcia, el passat diumenge 3 d'Abril es va celebrar, per 6é any consecutiu, una representació d'aquells fets. Al 2006 només amb

concentració de Trabucaires i, a partir de la segona edició, u n a col·laboració més gran de participants. La direcció, duta a terme per Josep Maria López, ha intentat de nou millorar la posada en escena.

Dolors Làzaro i Palau

Fotos: Mireia Castellà.

Fotos de Roger Lloses

Presentació del llibre ***La guerra del francès a les terres de parla catalana***

El divendres dia 25 de març, a la sala del Museu de la Muntanya de Montserrat, dins l'edifici de l'Ajuntament del Bruc, vàrem assistir a la presentació d'aquest llibre a càrrec de representants de l'entitat i editors del llibre.

El llibre exposa el panorama general de l'entrada de les tropes napoleòniques a Catalunya, el 2 de maig del 1908, de la crema del paper segellat, de les consecutives batalles i de la marxa de les columnes.

Després d'una interessant exposició sobre el tema, l'historiador Joan Xavier Quintana i Segalà va impartir una conferència sobre "El Sometent de 1808".

D'altra banda, dins d'aquest edifici del Museu també s'hi ha adaptat el Museu de la Muntanya de Montserrat sobre escalada, on es recull tot el material del nostre recordat amic Josep Barberà. La visita és molt interessant i s'hi pot veure totes les modalitats d'escalada, des del seu inici als anys vint fins als anys trenta, quan l'escalada montserratina prenia forma. Montserrat va esdevenir l'escola catalana d'escalada i als anys seixanta i setanta es va començar amb l'escalada artificial i l'esportiva. Dels anys vuitanta fins a l'actualitat no hi ha límits.

S'hi pot veure un audiovisual, *Sensacions verticals*, sobre l'escalada montserratina que fa un breu recorregut per Montserrat i mostra una escalada de la via Punsola-Reniu del vessant est del Cavall Bernat.

Volem felicitar efusivament la Montserrat Barberà, que es va entossudir a preservar el Museu del seu pare, ubicat a Sant Cugat. I gràcies al seu esforç, avui podem seguir consultant el seu arxiu, que ella tan dignament ha cuidat.

Dolors Làzaro i Palau

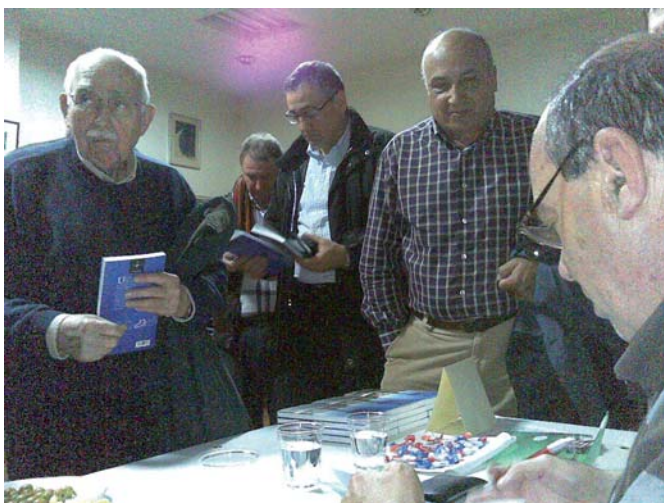
PRESENTACIONS DE LLIBRES

El passat 23 de març es va fer la presentació al nostre Club d'un llibre amb dinou itineraris a peu. El seu autor, Gener Aymamí Domingo, i el seu títol:

Excursions per la història de Catalunya

Gener Aymamí és diplomad en Arqueologia Hispànica per la Universitat de Barcelona, membre de la UEC de Bagà, de la Colla Excursionista de Vilanova del Camí i de l'Institut d'Estudis Penedesencs. També és responsable de la revista *Excursionisme*, president de la Unió Excursionista de Catalunya i vicepresident de la Federació Catalana d'Espeleologia.

Aquest llibre va rebre molt bona acceptació entre els nostres socis, ja que el Gener és ben conegut per les seves caminades amunt i avall amb la motxilla a l'esquena i per la seva dilatada bibliografia sobre muntanyisme. Caminant és com es fa país.

MUNTANYA

CICLE JOSEP BUCH I PARERA XXVII Campament Nacional d'Alta Muntanya a Monastero

El passat 17 de març, i seguint aquest cicle, es va projectar una pel·lícula junt amb fotografies de l'any 1968. Aquesta pel·lícula, ja tan antiga, oferia una sèrie de problemes de visualització, però junt amb les fotografies, els assistents varen poder-se fer càrrec d'aquella important trobada.

Hi assistiren bastantes persones que varen ser també testimoni d'aquells dies d'amistat junt amb excursionistes de tota la península i d'altres que es varen sorprendre del que el Club també era capaç d'organitzar malgrat la limitació de mitjans: mòbils, ordinadors, etc.

Però no hi va manca cap servei: sanitari, mèdic, economat, cuina, transport. Tampoc el grup de socors de la Federació Catalana i els membres de la Companyia Alpina de la Creu Roja. Es va disposar d'una ambulància aparcada tots els dies prop del llac de Sant Maurici.

Una línia telefònica connectava la gran tenda de l'organització amb el refugi de la Hidroelèctrica de Catalunya a Sant Maurici, cedit com a magatzem del campament. Al nostre soci Antoni González li va agrair el Club la seva connexió amb la Hidroelèctrica per aconseguir el permís per al campament.

Més de sis-centes persones van participar-hi durant vuit dies. Van assistir-hi també escaladors de l'estranger: el famós Cassin, Santacana de Mèxic, etc.

Es va dedicar un dia per homenatjar el nostre estimat filòleg Pompeu Fabra, i els muntanyencs d'altres terres ho saberen entendre bé, ja que en el campament no hi hagué problemes lingüístics. Tots saberen respectar la realitat dels diferents parlars ibèrics i un afany d'aprendre el nostre idioma es feia palès en molts d'ells. Els canaris i els murcians foren els més interessants, i aviat sorgiren professors improvisats. No va ser estrany que en acomiadar-se, molts d'ells diguessin "A reveure, amics!".

Es va imprimir el *Tamborí*, una revista que reflectia el que es feia diàriament i el que estava previst per a l'endemà. La seva redacció s'instal·là en una petita cambra dels "comporters" i cada dia puntualment a les sis es lliurava el periòdic des de la tenda d'organització.

Disposem de còpies de l'original d'aquella pel·lícula, que estan a l'abast de qui hi estigui interessat. Podeu demanar-la a Secretaria, on us serà lliurada com a record d'aquell campament tan llunyà.

Dolors Làzaro i Palau

EL REFUGI DE LA MOLINA

Us explicaré els meus bons records del refugi de la Molina.

Fa molts anys, tants com cinquanta-vuit, vaig començar a esquiar i, com era normal, ho vaig fer a la Molina.

Els trens, en aquell temps eren de fusta i les màquines anaven amb carbó.

El viatge durava cinc hores i els trens anaven plens fins a les plataformes. Era una sort poder tenir plataforma en sentit contrari a la màquina, perquè si no, en arribar a l'estació, semblàvem uns patges del rei negre de la cavalcada de Reis.

Tothom es coneixia en el tren i cada viatge era una festa.

El costum era pujar dissabte a la tarda, però un dia em vaig trobar que el refugi al qual jo sempre anava era ple, i no sabia

què fer fins que uns amics del Gràcia em varen oferir una llitera en el refugi del Gràcia.

En aquella època el refugi només tenia nou lliteres d'homes i sis de dones i, com és lògic, en habitacions separades (les noies no podien pujar el dissabte perquè era mal vist).

Des d'aleshores vaig començar a tenir una bona amistat amb la gent del Gràcia, tanta que al cap d'uns anys em vaig casar amb l'Enric Guillera. No sé per quin motiu jo sempre trobava lloc en el tren, i és que ell me'l guardava.

Passaren els anys i el refugi es feia petit, i un dia vam decidir posar fil a l'agulla i uns quants socis (família del Rey i un llarg etcètera) vàrem anar cremant les lliteres velles i muntant-ne unes de ferro que no estaven malament. La cuina era una *pòele* de llenya, el lavabo estava a l'entrada a mà esquerra, de manera que quan havies d'anar a fer... t'ho havies de pensar; els lavabos estaven un a cada dormitori, i un petit habitacle feia de magatzem de la llenya.

Uns anys després el refugi es va tornar a fer petit i traguérem les lliteres de ferro i posàrem unes plataformes de tal manera que ja poguessin venir més socis. La distribució no era al gust de tothom, ja que els que quedaven al fons tenien uns espais que semblaven nínxols.

Després d'uns quants anys més es va arribar a la conclusió que el nostre refugi havia de ser com un hotel de cinc estrelles i es van tirar parets a terra i es va canviar tota la distribució. I senyors, això va quedar molt bé:

Una sola habitació amb dues plataformes, on podien dormir deu persones a cada una.

El menjador va quedar molt gran. Una cuina elèctrica, un microones, un rentaplats de disseny. Unes taules de menjador de fusta massissa i uns tamborets molt incòmodes.

Una sala de bany amb dos vàters, una dutxa amb aigua calenta, dos lavabos i una rentadora de roba.

A l'entrada, uns prestatges per posar-hi guants, bosses, etc. I, com un bon hotel, tenim la nostra zona enjardinada on es pot prendre el sol si en fa.

Tot això us ho explico perquè des de fa cinquanta-vuit anys he gaudit del nostre refugi de la Molina amb els nostres a m i c s , germans, fills i nét, veient com aquest esquia juntament amb els pares, tot contemplant el paisatge i veient créixer aquesta estació que és tan meravellosa per mi.

M. Glòria Vives
Febrer 2011

SENDERISME

ELS NOSTRES SENDERS (2)

En el butlletí número 113 de juliol-setembre de 2010 vam publicar un article referent als cuidadors de senders que té la nostra entitat. Avui tenim la satisfacció de tornar-hi amb les dades dels nous senders que el Club ha assumit la responsabilitat de mantenir mercès al compromís i conscienciació de consocis, els quals valoren molt que Catalunya gaudeixi d'una xarxa de camins cuidats i senyalitzats a l'abast dels excursionistes i turistes i, sobretot, que donen un valor paisatgístic, cultural i esportiu a un país.

Com a promotors del senderisme a Catalunya i a Espanya, la nostra entitat demostra, a través de l'empenta dels seus socis, que creu en aquest actiu que és la xarxa de senders, de la qual va ser pionera.

Sender GR-7 - Tram 9è - Santuari de Pinós - Sant Pere Sallavinera (Bages)
 Distància 16,700 km, 4:05 h
 Estat En curs de revisió de l'itinerari per evitar uns quilòmetres avui asfaltats
 Traç de GPS [www.cegracia.cat/Fitxers/CEG/Tracks/GR-7 Santuari Pinos-S.Pere](http://www.cegracia.cat/Fitxers/CEG/Tracks/GR-7%20Santuari%20Pinos-S.Pere)
 Cuidador Martí Santamaria

Sender PR-C74 - Tram Circular Aguilar de Segarra (Bages)
 Distància 18,440 km
 Estat En procés de remarcatge
 Traç de GPS [www.cegracia.cat/Fitxers/CEG/Tracks/PR-C74 Aguilar de Segarra](http://www.cegracia.cat/Fitxers/CEG/Tracks/PR-C74%20Aguilar%20de%20Segarra)
 Cuidador Montserrat Casellas

Sender GR-92 - Tram 1r - Portbou-Llançà (Alt Empordà)
 Distància 9,220 km, 2:50 h
 Estat Correcte
 Traç de GPS [www.cegracia.cat/Fitxers/CEG/Tracks/GR-92 Portbou-Llançà](http://www.cegracia.cat/Fitxers/CEG/Tracks/GR-92%20Portbou-Llançà)
 Cuidador Lluïsa Salgado

Sender GR-92
 Tram Tram 2n - Llançà-Cadaqués (Alt Empordà)
 Distància 18,610 km, 4:30 h
 Estat Correcte. En procés de repintat.
 Traç de GPS [www.cegracia.cat/Fitxers/CEG/Tracks/GR-92 Llançà-Cadaqués](http://www.cegracia.cat/Fitxers/CEG/Tracks/GR-92%20Llançà-Cadaqués)
 Cuidador Josep Manuel Millan

Sender GR-92
 Tram Tram 5è - El Cortalet-l'Escala (Alt Empordà)
 Distància 20,785 km, 4:55 h
 Estat Correcte
 Traç de GPS [www.cegracia.cat/Fitxers/CEG/Tracks/GR-92 El Cortalet-l'Escala](http://www.cegracia.cat/Fitxers/CEG/Tracks/GR-92%20El%20Cortalet-l'Escala)
 Cuidador Maria Dolors Fontich

Roger Lloses

Bardenas Reales de Navarra

El grup de Senders del CEG se n'hi va a fer un tomb el primer cap de setmana de febrer d'enguany

Fent via cap a ponent, el cel està enteranyinat de boires o calitges d'hivern. En comptes de pluja i fred, el bon temps i els rastres de la sequera continuen estenent-se per aquella estepa aragonesa on les ombres no creixen ni en llevar-se el sol per damunt dels Monegres. Però un tros més enllà, dalt dels nius que coronen torres o qualsevol pal ben fermat, hi ha unes amants de les altures que donen senyals de vida: les precioses cigonyes que crieu a la conca de l'Ebre. Un cop a la Bardena Negra, al sud-est de Navarra, començarem a clissar altres ocells de gran envergadura durant el primer recorregut a peu fins a la Peña del Fraile.

El paisatge desèrtic de les Bardenas és ple de talussos naturals –formats de trenta vuit milions d'anys ençà en aquesta depressió entre el Pirineu i la serralada Ibèrica–. La sensació d'un llarg viatge en el temps s'imposa només de veure estrats horitzontals amb una diferència de tonalitats tan marcada. En un terreny amb abundància de sals, les capes superposades de guixos, argiles i calcàries es van arribar a enlairar a més de 600 metres en forma d'alineacions tabulars que estan molt afectades per l'aridesa del clima. L'erosió és tan forta i tan ràpida com les mestralades, un cerç que bufa acanalat i agafa fins a 100 quilòmetres per hora. Si alguns dels cims encara no han desaparegut, deu ser perquè tenen el cap protegit per un barret de pedra plana, allò que també en diuen *cabezos*.

El més espectacular és de Castildetierra, que anem a admirar amb el sol de tarda. Ara, en aquest moment de la nostra era, té unes formes que fan l'efecte d'enorme escultura prehistòrica, bona per als cultes fàl·lics. Sobretot si te'l mires des de la banda del barranc de l'esquerra, quedes bocabadat: "collins, collins, quin tremp...", que diria aquell. En uns parcs protegits com a reserva de la biosfera, ja és estrany que no hagin declarat Castildetierra monument natural.

Envoltats per la bellesa dels colors del capvespre, continuem caminant per les pistes del despoblat, on la fauna es manté oculta a la vora d'un polígon de tir, un clos enmig de la plana de les Bardenas, on els aviadors militars encara aprofiten per fer-hi pràctiques. Els dels *westerns* també han fet més d'un rodatge en aquest entorn. Algú explica que per aquí hi ha un altre paratge curiós, envoltat d'història: el Cabezo de Sanchicorrota (425 m), que porta el nom d'un bardener

llegendari, el bandoler del segle xv Sancho Rota. Es veu que es ficava en una cova després de despistar tots els que li anaven al darrere, perquè en Sanchico posava les ferradures al revés, al cavall!

Uns quants coneixerem personalment un altre murri – aquest, tocat amb boina navarresa, igual que l'Edu Aguirre–, a la sortida d'un bar de la plaça central de Tudela, després de tastar el patxaran. Jo que li demano si no coneix un company nostre, gran caminador, home assenyat, gràcies al qual disposem de bona informació del lloc. "I tant! Tothom el coneix com a drag-queen", afirma el paio. Ingènua de mi, encara li nego que sigui possible, abans de reaccionar davant la bola monumental que després allarga les riallades de la nit a l'alberg.

L'endemà tornem a endinsar-nos amb moltes ganes per talussos de considerable desnivell, on un ramat d'ovelles pastura entre la vegetació escarida. El que es divisa a vista d'ocell sembla que t'apropi als paisatges d'un altre planeta. Diu que aquí les precipitacions són escasses, sobretot equinoccials. Poca pluja, doncs, però a torrentades a la primavera i a la tardor, cosa que obre tota mena de forats i uns barrancs profunds, fàcils de baixar seguint els solcs que ha deixat l'aigua. Aleshores anem a dinar dalt de l'ermita del Yugo, amb les suculentes mongetes d'esgranar al menú, i ens acabem de refer prenent les postres a fora, un dia de febrer radiant. Després, fent via amb el sol ponent a l'esquena, la majoria aprofita per trencar el son de tornada cap a casa, o potser, més que no adormits, n'hi ha que van una mica atarantats a causa de les fuites. Però plens de les imatges que la natura ens ha permès veure, encara ara gaudim dels aires que hem respirat fent una mirada a les Bardenas i de l'hospitalitat que hi hem rebut. Amb aquest agradable record, saludo tots els del Gràcia, agraïda pels bons moments amb vosaltres.

Carme Gala

Fotografies de Paco González

Un any més de cicle d'esquí

En la darrera assemblea de Muntanya es va aprovar tornar a posar en marxa la Secció d'Esquí, i l'assemblea del Club ja ho ha ratificat. Molta activitat, com sempre, tant als Pirineus com més enllà (Queyras, Eslovènia...). La temporada va començar escadussera de neu, però això no ha impedit que es puguin fer les dues primeres sortides, si bé en destins diferents dels previstos. La tercera i quarta sortides també s'han fet, amb molta participació i més neu, encara que la primavera ja s'ha emportat les millors condicions:

1a sortida - Maladetes (15 i 16 de gener de 2011)

Les condicions nivològiques desaconsellaven anar al Cour Vic (Cousserans) i per tant vam canviar aquesta sortida per una estada al massís de les Maladetes.

Hi hem participat onze esquiadors (5 socis del CEG) i hem gaudit d'un excel·lent cap de setmana primaveral en ple mes de gener, amb neu en general crosta tret dels vessants més assolellats, on era primavera.

Resum de l'activitat:

Dissabte: **turonet deth Pòrt dera Picada, 2.529 m** des de Llanos del Hospital, i després pujada a la Renclusa; +1.050 m / 600; PD, *** (per les condicions i dificultat a trobar el pas de baixada), S3; neu crosta a la pujada i primavera a la baixada, escassa a S fins als 2.100 m.

Diumenge: **pic de la Maladeta oriental, 3.308 m**; +1.150 m / 1.600 m; PD+, ***, S3; neu regelada i crosta, bona per a sota el refugi.

2a sortida - Pallars (5 i 6 de febrer de 2011) Ventolau (2.853 m) i Campirme (2.631 m)

Èxit de participació, també amb onze esquiadors

La sortida programada era al cim de Montarenyo, però la manca de neu a les cotes més baixes i les poques ganes de carregar esquís a coll tres quarts d'hora o una hora ens fa desistir i optem per pujar al Campirme com a aperitiu de dissabte, i diumenge fem el Ventolau.

Tots dos cims amb molt bona neu, excepte el tram final del descens del Ventolau per la canal, que està molt pelat (ens obliga a treure els esquís als últims 100 metres).

El temps ha estat excel·lent tot el cap de setmana, amb molt sol i temperatures més pròpies del final de temporada. Dissabte sortim de la Pleta del Prat a les 10 hores i fem el cim a les 13 hores sense cap problema, i fem una bona baixada amb la neu quasi perfecta.

La coincidència amb una cursa de raquetes ens ha deixat sense places a la Pleta del Prat i dormim al càmping-refugi de les Bordes de Graus. El sopar i l'esmorzar són de bona qualitat i quantitat (per 12 i 6 € respectivament)

Diumenge a les 8.30 hores tornem a sortir de la Pleta cap al Ventolau per la ruta d'estiu. Sense problemes a part de la sifonada de 100 metres que cal fer al collet de la coma del Forn. A les 12 hores fem el cim, gaudim de les vistes,

descansem i mengem una mica per afrontar la baixada, que fem per la coma Videllera seguint el curs del "tub" que porta directament a la Pleta. Acabem a les 2.30 hores.

3a sortida - Pallars (12 i 13 de març)

Gran nevada a Aigüestortes

Pràctiques d'ARVA, muntatge d'iglús, fotos de postal i bones converses al refugi.

4a sortida - Alto Gallego (3 d'abril)

Brazato oriental, 2.719 m

Roser, Fina, Carme, Yann, Amàlia, Xavier, Roger, Jesús, Erwan, Cesc, Jaume... i la Rosa, que no ha pogut venir però a qui dediquem el cim.

+/- 1.100 m; 6 h; F, **, S2-S3; des del balneari de Panticosa

Fem nit al refugi Casa de Piedra (bon sopar, bon tracte, però només hi ha descompte per a les llicències habilitades). Hem començat a caminar ben fosc, prenent el camí que surt de les escales del balneari, i hem anat resseguint el GR-11, convertit en un torrent de desglaç, en direcció als Ibones de Brazato. En 40 minuts ja hem pogut calçar esquís i feina hem tingut a trobar el bon camí: traces velles i les primeres llums del dia han fet la resta i de seguida hem superat el tram més dret que dona accés a la coma que porta al llac inferior. D'aquí en amunt poc més puc explicar (no entraré en detalls intestinals...), però vaja, primer un llac després una pala per accedir a l'lbón de Brazato i vorejar-lo per l'oest de cara a la pala del cim que ha assolit el grup amb alguna gotellada i també amb ullades de sol

Us animem a participar en el cicle de sortides i a participar de les piulades, fotos i vídeos a www.cegracia.cat i www.ceguesqui.com.

Bones traces!!!

Jaume Jubert

(Fotografies a la portada)

GEDE

ELS PITONS I ELS EQUIPAMENTS

Al *Desnivel* del febrer del 2011, un article de Mikel Zabalza ens parla dels exagerats preus dels pitons. Els preus d'aquest material oscil·len entre els 10 i els 15 euros; són preus molt alts, ja que és un material molt poc tecnològic, i si has d'obrir una via o la vols reequipar amb aquest material, t'hi deixes una quantitat de diners molt gran.

Un bon regal per fer és una col·lecció d'aquests pitons de totes les mides i models, que estan a vegades en un armari acumulant pols i que, utilitzats com a assegurances fixes en vies GEDE, seran molt benvinguts. Si disposeu d'aquest material i no sabeu què fer-ne, ceduï-los al GEDE!!

Martí Santamaría

NOVETATS DE MATERIAL

Five Ten DAESCENT

Five Ten, fabricant de bons peus de gat, ens ofereix aquesta sabatilla lleugera, transpirable i amb molt bon *gripper* per fer-nos mes còmodes les aproximacions a les vies, amb un pes de 595 grams i una sola molt adherent. Quant sortim dels camins, a vegades ens hem d'enfilar per llocs estranys i un pèl exposats per arribar a peu de via. Aquesta sabata ens serà de gran ajuda. Té un preu aproximat de 99 euros.

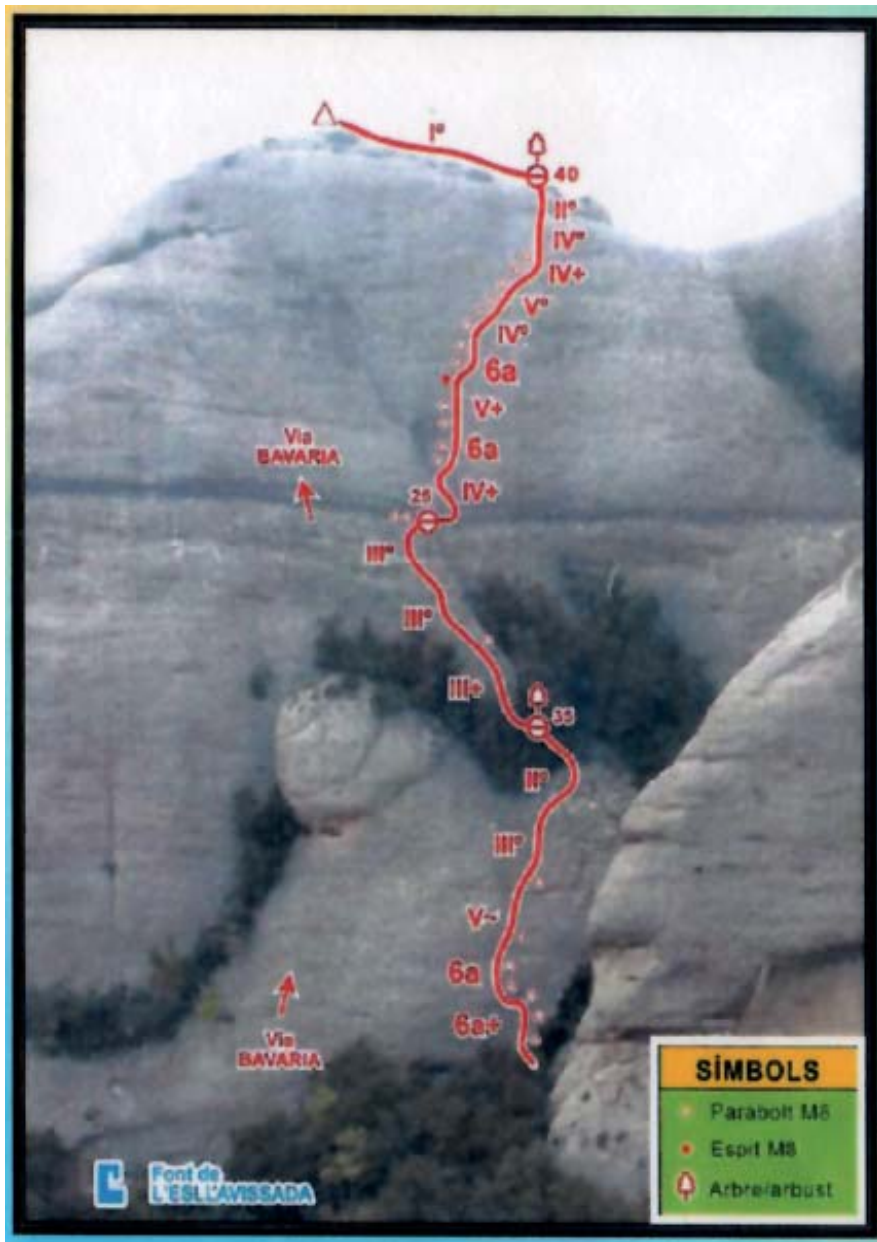

VIA JOAN CERVERA I BATARIU

Els germans Òscar i Albert Masó, incansables escaladors i oberturistes de moltes vies d'escalada, seguint la seva tasca divulgadora de dedicar vies a persones que han destacat pel seu bon fer en diferents activitats, han tingut l'encert de dedicar una nova via d'escalada a Montserrat, dins la regió de Frares Encantats, i a l'agulla "La cua del bacallà", també coneguda per l'agulla d'en Salvat-Papasseit a la seva cara est, al nostre amic, company, expresident del GEDE, expresident del Club i president d'honor del Club Excursionista de Gràcia, en Joan Cervera i Batariu.

Els dies 8 i 15 de gener del 2011, i des de baix, obriren aquesta via de tres llargs i de 100 metres de llargada, amb una dificultat de 6a+ (V+ obligat). Segons les seves indicacions, el llarg I té un inici explosiu llis, i continua després amb passos finets però menys verticals fins a un bosquet. El llarg II transcorre per una llenca rocosa ajaguda i el llarg III recorre un bon mur buscant la lògica vers la dreta.

La via ha quedat equipada, i per això per fer l'ascensió només ens caldrà dur cintes, bagues per a savines i un alien groc.

Oberta des de baix els dies 8 i 15-1-2011 per Òscar i Albert Masó Garcia.
Recomanable dur cintes, bagues i un alien groc.
L1: inici explosiu llis i després passos finets però menys verticals fins a un bosquet.
L2: llenca rocosa ajaguda. L3: recorre un bon mur buscant la lògica vers la dreta.

Via dedicada a en Joan Cervera i Batariu, nascut a Barcelona el 20-5-1926. Home emprenedor, actiu, carismàtic i promotor d'innúmeres activitats socials ciutadanes i muntanyenques, sempre amb un esperit positiu que busca la participació, la unió i la companyonia entre les persones. Història viva del Club Excursionista de Gràcia, compta amb el gran ajut i suport de la seva incansable esposa, l'Aurora Vila i Guàrdia.

Només ens queda agrair als oberturistes el seu treball i, no cal dir, el detall d'honorar un personatge tan singular amb una via de tan bona qualitat.

Martí Santamaría

EN MANEL GUASCH

PARET DE LA CODOLOSA,

via La Tribu

Miquel Castell - Manel Guasch -

Joan Coll

- **Dificultat:** 6b+ (MD)
- **Dificultat obligada:** V
- **Llargària:** 105 metres
- **Grau d'exposició:** baix
- **Grau de compromís:** baix
- **Equipament:** via equipada amb ancoratges d'anella
- **Material:** 10 cintes exprés
- **Orientació:** sud
- **Valoració:** ***

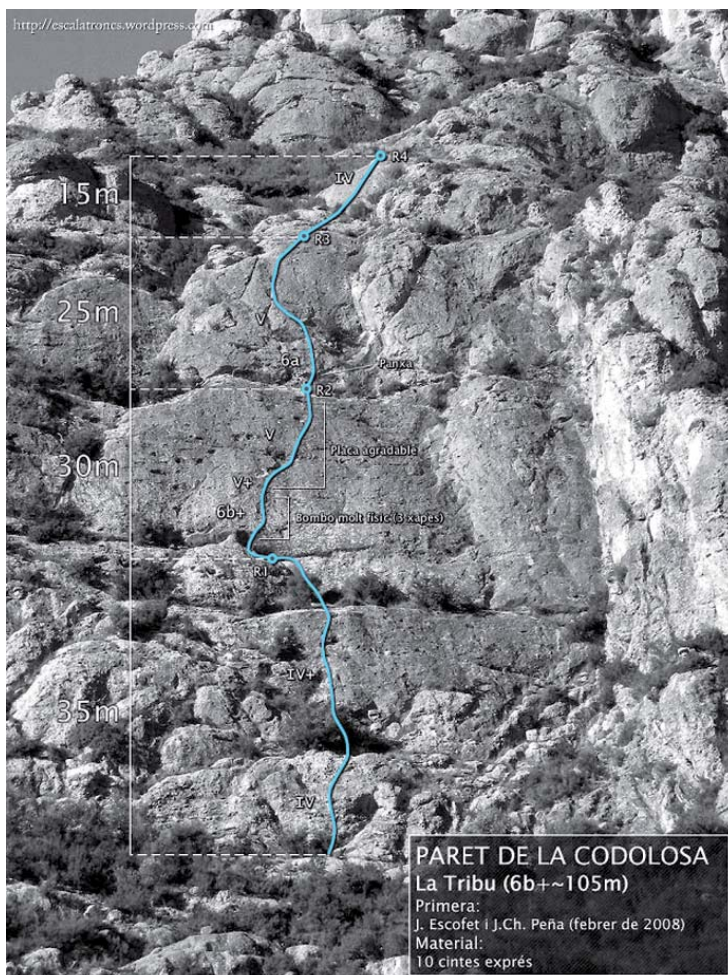
L1(IV+) La via s'inicia uns metres a la dreta de la [Full Equip](#) (ancoratges d'anella platejats per la nostra via). Superem una sèrie de murets fàcils però prou distrets fins a la feixa on fem la primera reunió. 35 metres.

L2(6b+) Sortim cap a l'esquerra per una rampa fins a situar-nos sota el desplom. Xapar la primera expansió ja té la seva conya. La secció té uns passos força clars, amb bons forats i regletes fins a la tercera xapa, on encara quedarà una sortida de més finesa. Els passos són força atlètics i encadenar demana bona forma. Un cop superat el tram de 6b continua una agradable placa amb bona roca fins a la segona reunió. 30 metres.

L3(6a) Sortim de la reunió sobre bones preses de mans per superar una nova panxa (res a veure amb la del llarg anterior). Continuem uns metres recte amunt per després anar derivant cap a l'esquerra, amb dificultats molt més moderades, i tornar a la dreta per entrar a la reunió. 25 metres.

L4(IV) El quart llarg és totalment intrascendent, i si volem rapelar la via en podem prescindir i podem baixar des de la tercera reunió.

Descens: Des de la tercera reunió, un ràpel fins a la R1 i un altre fins a peu de via.

PARET DE LA CODOLOSA
La Tribu (6b+~105m)
 Primera:
 J. Escofet i J.Ch. Peña (febrer de 2008)
 Material:
 10 cintes exprés

EL SETRILL, via Salvadó-Àlava Miquel Castell - Manel Guasch - Jordi Ràfols - Joan Coll

- **Via:** Salvadó-Àlava
- **Zona:** Montserrat-Agulles
- **Dificultat:** 6a (MD+)
- **Dificultat obligada:** V+
- **Llargària:** 115 metres
- **Equipament:** via equipada, restaurada amb ancoratges d'anella el 2009 pel Francesc Salvadó
- **Material:** 6 cintes exprés i un Camalot #0.75
- **Orientació:** sud
- **Valoració:** ****

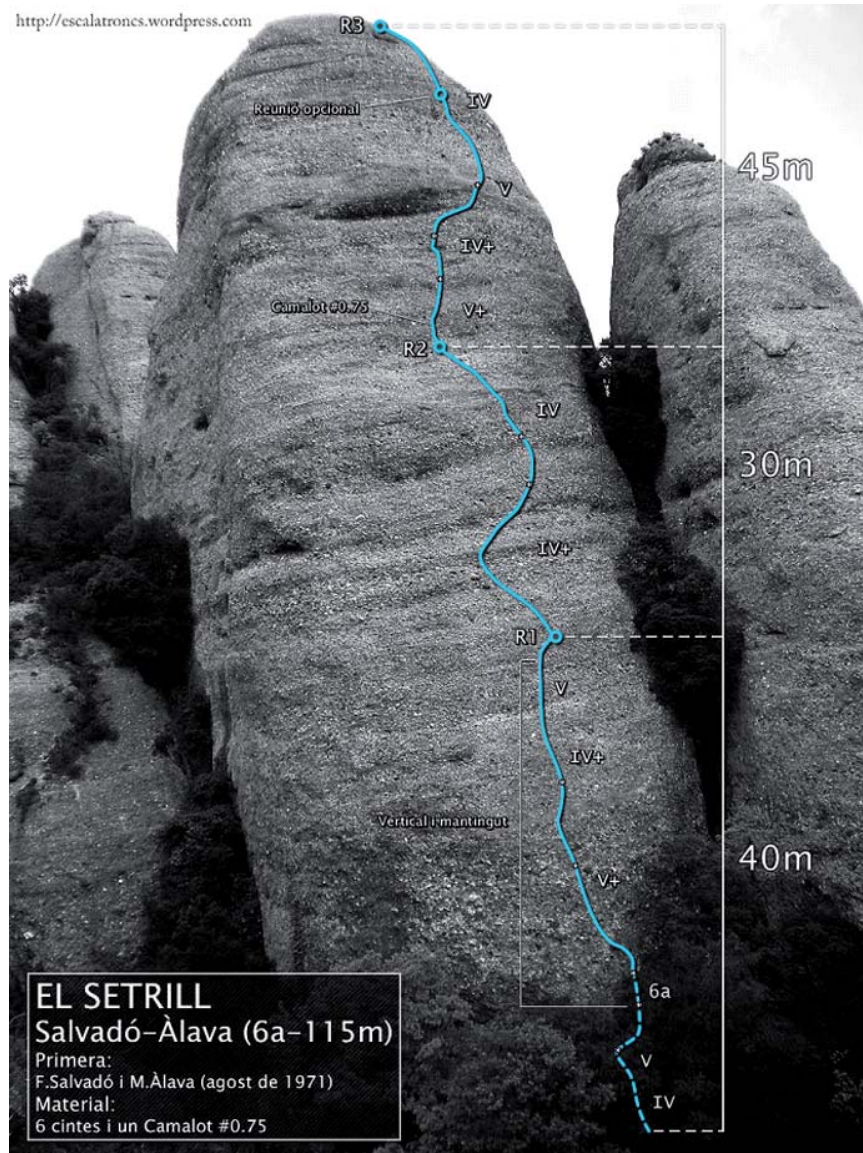
Aproximació: Hem d'anar fins al refugi Vicenç Barbé. Des del refugi seguim cap a la Canal Ampla però de seguida ens desviem per una torrentera que baixa entre El Cap de Guerrer i La Màquina de Tren. Seguim amunt escassos minuts fins que a mà dreta se'ns presenta el conjunt del Broc i el Setrill. La nostra via comença a l'esquerra de l'ínfima canal que fan el Broc i el Setrill (5 minuts des del refugi).

L1(6a) El peu de via és ombrívol i els primers metres, tot i que fàcils, tenen aquella mica de verdet que et fa estar alerta. Ens enfilem fins a un llavi, que flanquegem cap a la dreta, i entrem de ple a la placa, molt vertical i amb un parell de passos de finesa (molt ben protegits) que ens deixen sobre terreny més agraït. A partir d'aquest punt l'escalada esdevé una navegació sobre una fantàstica placa que ens obligarà a anar a esquerra i a dreta demanant-nos calma per tal d'encertar la millor presa. Abans d'entrar a la reunió trobem un altre pas finet però que es resol molt bé. 40 metres, 4 ancoratges d'anella i un espit.

L2(IV+) Sortim de la reunió en diagonal a l'esquerra cercant sempre la lògica del terreny més senzill per després tornar a la dreta fins a arribar a la primera expansió. Un curt tram més dret, protegit amb un altre ancoratge d'anella, ens menarà a una placa més ajaguda, al final de la qual trobem la segona reunió. 30 metres i 2 ancoratges d'anella.

L3(V+) Sortim cap a l'esquerra per anar a buscar un forat on entra un Camalot #0.75 a cañón. De seguida tenim uns passets verticals però amb bon cantell. Un cop superats queda un tramet fàcil fins a un llavi, que superem flanquejant cap a la dreta per situar-nos sobre una placa vertical que demana un darrer pas de decisió abans d'afluixar. Trobarem una reunió opcional, que aprofitarem per assegurar-nos i seguir una quinzena de metres més sobre terreny fàcil per arribar a la darrera reunió. 45 metres, 3 ancoratges d'anella i una reunió intermèdia.

<http://escalatroncs.wordpress.com>

EL SETRILL
Salvadó-Àlava (6a-115m)
Primera:
F.Salvadó i M.Àlava (agost de 1971)
Material:
6 cintes i un Camalot #0.75

Descens: Desgrimpem uns metres pel vessant nord fins a un arbre (bagues), des d'on fem un ràpel fins al coll.

NOVETATS DE MATERIAL

Jaqueta SYMFRAME X- Bionic

Aquesta jaqueta és capaç de mantenir-nos a 37 graus de forma constant. Consta d'una membrana Symbionic inspirada en la pell dels amfibis i ens permet la transpirabilitat amb total impermeabilitat, a la vegada que optimitza el flux d'aire calent i estalvia al cos l'energia necessària per generar calor. El seu truc, en la utilització de la suor, és que utilitza un sistema que genera un canal de vapor ascendent que impedeix que la jaqueta s'enganxi a l'esquena. Té un preu recomanat de 289 euros.

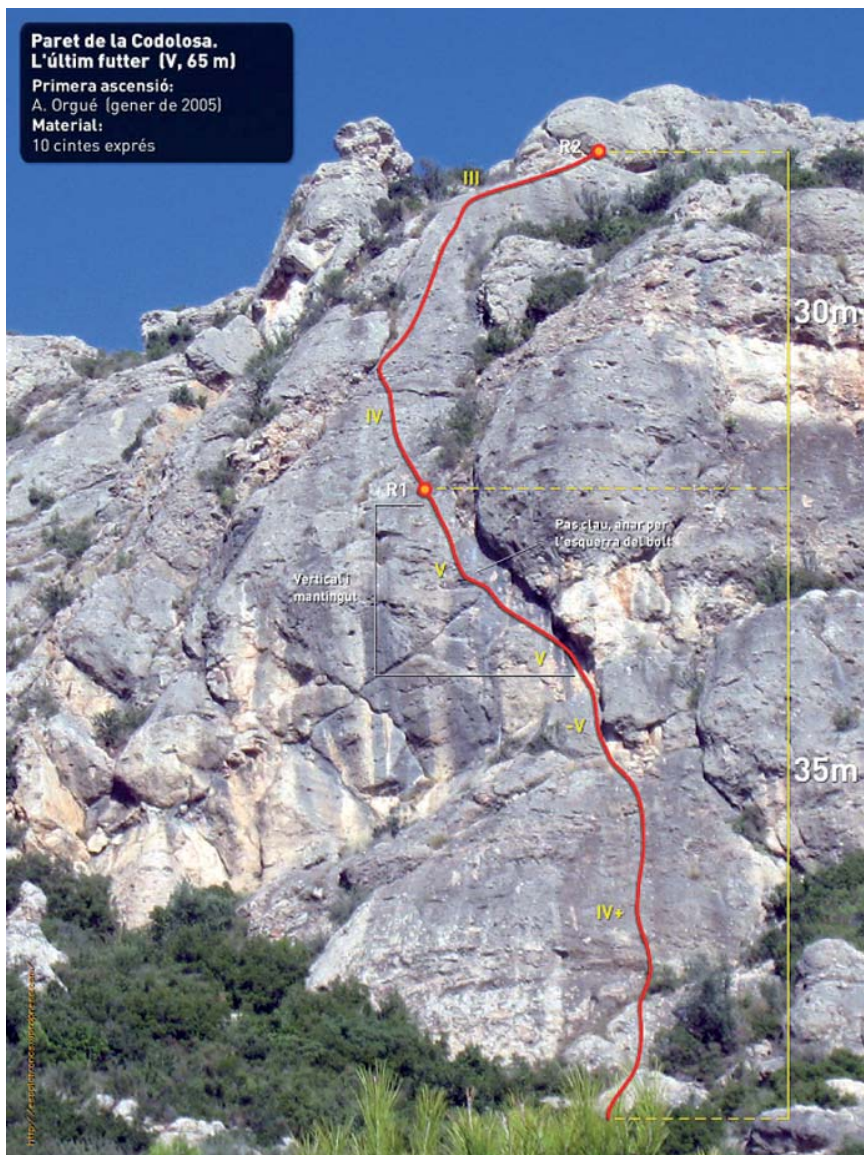

LA CODOLOSA, via L'Últim Flutter Miquel Castell - Manuel Guasch - Jordi Ràfols - Joan Coll

- Via: L'Últim Flutter
- Zona: Montserrat - Paret de la Codolosa
- Dificultat: V (D)
- Dificultat obligada: V
- Llargària: 65 metres
- Grau d'exposició: mig/baix
- Grau de compromís: baix
- Equipament: via equipada amb ancoratges d'anella
- Material: 10 cintes exprés
- Orientació: sud
- Valoració: **

L1(V) La via s'inicia per uns ressalts. Els superem i escalem una primera placa senzilla. Arribem a una petita lleixa i encarem una curta placa més vertical. Ens podem ajudar amb la fissura que tenim a la dreta per superar el pas que ens deixa a un nou replanet. A partir d'aquest punt encarem la part més exigent del llarg. Tirem recte amunt, primer ajudant-nos amb unes preses que hi ha a la fissura i de seguida per posar-nos de ple a la placa. Anem amb tendència a l'esquerra i encarem el tram més dret. Les preses són comptades però molt bones. Aquest tram podria ser V+. Després el tema se suavitza una mica fins a entrar a la reunió. 35 metres.

L2(IV) Sortim en direcció a un ancoratge d'anella que es veu des de la reunió. En aquest llarg la roca és molt franca i la dificultat baixa. Trobarem una altra assegurança en tot el llarg, que es va tombant fins a la reunió. 30 metres.

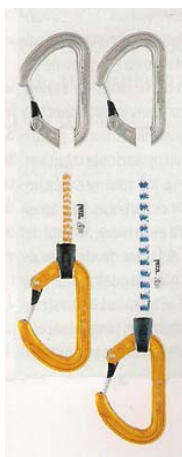

Descens: Un ràpel de 60 metres justos fins al peu de via.

Mosquetons ultralleugers ANGE S

Aquest nou mosquetó utilitza la tecnologia del gallet MonoFil Keylock, n'augmenta la vida útil, és més segur i el seu perfil en H proporciona una relació òptima de pes-resistència (28g). També se subministra amb el joc de cintes exprés Ange

Finesse de 10 i 17 centímetres, que es poden adquirir per separat. El preu aproximat del mosquetó és de 11,10 euros.

Corda DIABLO de Beal

Aquesta corda de 10,2 mil·límetres incorpora el nou sistema de fabricació Unicore, que possibilita la unió de l'ànima i la camisa de la corda sense minvar-ne la flexibilitat. Això n'evita el lliscament fins i tot en les pitjors condicions, i si a la funda se li fa un tall, no posa en risc el trenat del conjunt. A més, s'encongeix un 50 per cent menys en contacte amb l'aigua.

GIE

Via GIE al Can Sadurní, el retorn a una primera històrica de la nostra secció

El passat 12 de febrer, el GIE (Grup d'Investigacions Espeleològiques) va dur a terme la visita a l'avenc de Can Sadurní i l'exploració de la seva via GIE. Es tracta d'una via lateral que quasi no es davalla i que el GIE va descobrir i explorar cap als anys setanta. No cal dir que per nosaltres ha estat una fita important poder fer que la nostra secció torni a explorar-la fins al fons uns quaranta anys després. Aquest article també fa homenatge als qui en aquella època varen fer possible aquella exploració i primera davallada.

La Cristina instal·lant la capçalera del pou de 74m.

L'Eloi iniciant el descens del gran pou principal

aquesta via secundària. Aquesta fita es va dur a terme amb mitjans de l'època, burinadors clavats a la paret i posant plaquetes recuperables per dur a terme una escalada artificial. Avui dia, per accedir-hi hi ha els ancoratges necessaris per muntar un atlètic passamà horitzontal que ens permetrà accedir a la finestra d'accés a la via GIE.

L'avenc de Can Sadurní, que es troba al Parc Natural del Garraf, està format principalment per un únic pou força vertical que davalla fins a 74 metres de profunditat. Existeix, però, una finestra penjada a 10 metres del fons, que dona pas a la via GIE, un altre pou format en realitat per dos que davallen 20 metres més fent possible arribar fins a 84 metres. Als anys setanta, membres del GIE van poder dur a terme una escalada fins a la finestra i explorar

Ja feia temps que ens sentíem atrets per aquesta via. Sempre que fèiem l'avenc, miràvem aquella finestra amb curiositat. Normalment tothom davalla el pou principal i torna a pujar. En una de les visites del passat mes de desembre un grup format per quatre membres del GIE (la Susana, el Jordi, la Cristina i el Xavier) vam fer un tempteig de la via. La Susana va pujar uns 10 metres per la corda de pujada i, fent un pèndol, va poder comprovar que hi ha instal·lat els ancoratges d'un passamà per accedir a la finestra. Sols hi ha els espàrrecs dels ancoratges d'anella i les volanderes.

Un mes més tard, altres quatre membres del GIE, la Montgarri, les dues Cristines i el Xavier decidim anar-ho a mirar amb material necessari i comencem a muntar el passamà. Per fer-ho, s'ha de remuntar uns 10 metres per la corda utilitzada per davallar el gran pou, i des de baix, ajudar el que instal·la a fer un pèndol fins a poder agafar-se a la roca i muntar el primer ancoratge d'anella del passamà. Així ho fem, però comprovem que la mètrica dels ancoratges d'anella és la dels espits: cargol de 8 mil·límetres i cabota de 13 mil·límetres, en lloc dels 17 utilitzats en els ancoratges d'anella. Això ens atura, ja que portem la clau i femelles per a aquests últims i no podem avançar, i per tant renunciem a la sortida.

La Cristina iniciant el rapel de la segona tirada.

Maniobra assistida del pèndol per a instal·lar el passamà

El Xavier instal·lant el passamà d'accés a la via GIE

Finalment el passat 12 de febrer vam decidir anar a conquerir la via GIE amb tot el material necessari. Aquest cop som sis: l'Eloi, l'Emmanuelle, la Cristina, la Montgarri, el Xavier i la Cristina. Després de davallar el gran pou, aquest cop sí vam poder muntar el passamà aeri que permet accedir a l'entrada de la via. Es tracta d'un passamà bastant penjat a 10 metres del terra, que consta d'un total de set trams que mantenen la mateixa alçada. Sols hi ha els esparracs, les volanderes i les femelles posades. Així, doncs, és necessari treure la femella de cada cargol, posar volandera i xapa i femella de nou i caragolar. Això porta feina i en una bona estona el Xavier acaba d'instal·lar-ho: per fi vam poder arribar a la finestra i muntar una corda perquè la resta del grup pogués pujar. D'aquí, per un pou estret es va davallant. Algun punt es fa més ample fins a una estreta que, un cop superada, permet davallar l'última part fins al punt final, que s'obre i on cabem tots prou bé. Aquí trobem una pintada que diu "GIE - i ERE maig del 74".

La Cris a la finestra d'entrada a la via GIE, al fons el passamà.

Inici del descens de l'estret pou de la via GIE

Retrovada històrica: una nova generació d'espeleòlegs del GIE al fons d'una via antiga.

Pas estret vertical al pou de la via GIE

Havíem tornat als orígens d'una via descoberta per la nostra secció quaranta anys abans.

El passamà aeri d'accés a la via GIE

Els participants en la sortida.

Un cop fetes les fotos del gran moment, decidim pujar. L'estratègia és sortir de la via i pujar tots directament passant pel passamà i sortint directes amunt; ja no tocarem fons. Sense problemes, anem passant tots els trams i pujant cap amunt. A primera hora de la tarda som tots fora i tenim la satisfacció d'haver fet alguna cosa nova i diferent en un avenc tan i tan conegut.

Gràcies a tots per haver fet possible aquesta sortida "històrica".

Xavier París

ACAMPADA

Campament d'Estiu

El dia 28 de març es va celebrar l'assemblea de la secció, on entre altres temes es va decidir convocar el dia

3 de maig a les 20.00 h

per tal de concretar el lloc on es farà el Campament d'Estiu del Club.

En el proper butlletí penjarem el nom de l'indret que s'hagi triat.

Recordeu que tothom hi pot assistir.

Xavier Misas

IV JORNADES DE PREVENCIÓ EN L'ESPORT

